

Οι μεγαλομάρτυρες του διαδικτύου και η αλήθεια της πίστης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Παρατηρούμε στο διαδίκτυο αλλά και σε άλλα μέσα πληροφόρησης ότι υπάρχει αντιπαράθεση σε θέματα πνευματικά, θεολογικά, υπαρξιακά. Καθένας προσπαθεί να υποστηρίξει την ορθότητα της θέσεώς του, με προβαλλόμενο κίνητρο να

υπερασπιστεί την αλήθεια. Αυτά όμως τα ζητήματα θέλουν μεγάλη προσοχή και διάκριση.

Σύμφωνα με την πείρα των Πατέρων μας, το να μιλήσουμε για τόσο μεγάλα ζητήματα απαιτεί βαθιά ταπείνωση. Να ερευνούμε τα κίνητρά μας. Πίσω από δήθεν πνευματικούς αγώνες μπορεί να κρύβεται η αγωνία μας για προβολή, μέσα από συγκρουσιακές συμπεριφορές βρίσκουμε νόημα στη ζωή μας, γιατί χάσαμε το πραγματικό νόημα και το περιεχόμενο της ζωής. Η μειονεξία μας και όχι η πνευματική ευαισθησία μας μάς ωθεί με επιθέσεις και εντάσεις να γίνουμε υπέρμαχοι των «αληθειών», με αποτέλεσμα να ισχυροποιείται και να μονιμοποιείται το προσωπικό πρόβλημά μας.

Ένα στοιχείο που πρέπει να μας προβληματίσει είναι ο τρόπος αντίδρασής μας. Έχει ειρήνη ή ταραχή; Έχει άγχος ή εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού; Πιστεύουμε ότι από τις πράξεις μας εξαρτώνται η διαφύλαξη της αλήθειας, η προστασία της Εκκλησίας ή αναθέτουμε τα πάντα στον Θεό; Πονούμε για κάθε ελάχιστο αδελφό ή μας είναι αδιάφορη η απώλεια των εκτός Εκκλησίας; Έχουμε τη βεβαιότητα ότι είναι σύμφωνος ο Θεός με τις απόψεις και τις αντιδράσεις μας;

Υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες με υβριστικές, προσβλητικές εκφράσεις και βίαιες συμπεριφορές «πιστοί» υπερασπίζονται τις αλήθειες της Ορθοδοξίας. Με πνεύμα έξω από το εκκλησιαστικό και ευαγγελικό βίωμα και τρόπο, είναι αδύνατο και ανεπίτρεπτο να αγγίζουμε θεολογικά θέματα. Προϋπόθεση είναι η καθαρή καρδιά ως καρπός προσευχής και μετανοίας. Το πιο σημαντικό δεν είναι να υπερασπιζόμαστε διανοητικά την αλήθεια, αλλά να τη βιώνουμε. Αυτά που λέμε είναι προσωπικές αποκαλύψεις του Θεού στη συντετριμμένη καρδιά μας ή επιχειρήματα του νου μας, έπειτα από νοητική διεργασία μιας εμπαθούς καρδιάς;

Οι Αγιοί μας από ταπείνωση απέφευγαν να μιλήσουν και εμείς ξενυχτούμε για να γράφουμε σε ιστοσελίδες ανώνυμα μηνύματα, προκειμένου να υπερασπιστούμε «τις αλήθειες της πίστης μας» σε κατάσταση πνευματικής ακηδίας. Κάποτε υπήρχαν οι μάρτυρες του αίματος, οι μάρτυρες του ιδρώτα και σήμερα οι ψευδομάρτυρες του υπολογιστή, του καναπέ και του facebook. Αλήθεια, πιστεύουμε ότι τα διανοητικά επιχειρήματά μας είναι ανώτερα από τη χάρη και τον φωτισμό του Θεού; Πιστεύουμε στη δύναμη της προσευχής ή στους... μεγαλομάρτυρες του facebook, που γεννούν έχθρες και διχασμούς δήθεν για τη διαφύλαξη του εκκλησιαστικού βιώματος;

Αν σήμερα θελήσει ένας άνθρωπος να ψάξει την αλήθεια αναζητώντας τον Θεό και μπει σε ορθόδοξα χριστιανικά ιστολόγια για να γευτεί το πνεύμα του Θεού, θα εμπνευστεί ή θα απομακρυνθεί τελείως; Αυτό είναι ένα κριτήριο που αποκαλύπτει πού βρισκόμαστε.

Η πείρα των Αγίων μας, που είναι πείρα της Εκκλησίας, έχει πρακτικούς άξονες ζωής, οι οποίοι αποκαλύπτουν το αληθινά πνευματικό. Ας δούμε μερικούς:

- «Ο ζηλωτής άνθρωπος ουδέποτε φτάνει στην ειρήνη, είναι ξένος της ειρήνης και της χαράς. Η ειρήνη είναι η τέλεια υγεία της διανοίας, ο δε ζήλος είναι ενάντιος της ειρήνης και, συνεπώς, όποιος έχει μικρό ζήλο έχει μεγάλη ψυχική ασθένεια».
- «Η αρχή της σοφίας του Θεού είναι η επιείκεια και η πραότητα, οι οποίες υποφέρουν τις αδυναμίες των ανθρώπων και είναι κατόρθωμα γενναίας και μεγάλης ψυχής. Όπως λέει και ο Απόστολος Παύλος, “οι δυνατοί να βαστάζετε τα ασθενήματα των αδυνάτων”».
- «Την ημέρα που θα ανοίξεις το στόμα σου και θα κατηγορήσεις να θεωρείς νεκρό τον εαυτό σου. Την ημέρα εκείνη και όλα τα έργα σου είναι μάταια και, αν σου φαίνεται ότι το κάνεις για να οικονομήσεις ψυχές, πώς μπορείς να διορθώσεις το σπίτι του φίλου σου όταν καταστρέφεις το δικό σου;»
- «Την ημέρα που θα λυπηθείς κάποιον άνθρωπο ο οποίος πάσχει ψυχικά και σωματικά να θεωρείς την ημέρα εκείνη ότι έπαθες για τον Χριστό, καθότι ο Χριστός για τους αμαρτωλούς πέθανε και όχι για τους δικαίους. Στ’ αλήθεια, μεγάλη αρετή είναι να λυπάται κάποιος για τους κακούς και να ευεργετεί τους αμαρτωλούς παρά τους δικαίους».
- «Γίνε φίλος καλύτερα με φονιά παρά με φιλόνικο».
- «Μην ελέγχεις κανέναν ούτε τους πολύ κακούς. Απλωσε το ρούχο σου και σκέπασε αυτόν που φταίει και μην τον ντροπιάζεις. Να αποφεύγουμε να μαθαίνουμε τις κακίες των ανθρώπων και να βλέπουμε τους πάντες ως Αγίους» (Αγιος Ισαάκ ο Σύρος).

Αυτό είναι το πνεύμα της Εκκλησίας μας και των Αγίων μας. Μας δροσίζει, μας παρηγορεί, μας ειρηνεύει, μας καλεί να αφήσουμε κατά μέρος τη δύναμή μας και τις εξυπνάδες μας, να αρνηθούμε κάθε λογισμό μας και καθετί δικό μας, και να παραδοθούμε σ’ Αυτόν. Αν Του πούμε ότι δεν ξέρουμε τίποτα, δεν μπορούμε τίποτα, δεν μπορούμε να συγκρουστούμε με κανέναν, τα αφήνουμε όλα σε Εσένα, Κύριε, θα μας εγκαταλείψει; Θα αφήσει την Εκκλησία Του απροστάτευτη;

Ο ορθόδοξος χριστιανός που θα αντιτείνει ότι πρέπει να αντιδράσουμε, να χρησιμοποιήσουμε το μυαλό που μας έδωσε και να αγωνιστούμε για την πίστη μας, χωρίς όμως να έχει πνευματικές προϋποθέσεις και να εμπιστεύεται στην ουσία την πρόνοια του Θεού, σε τι διαφέρει από τον άπιστο;

Χρειάζεται να καταλάβουμε, ότι τίποτα δεν κάνουμε εμείς και όλα τα κάνει ο Χριστός. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι «να μην υπάρχουμε», για να μην Τον εμποδίζουμε να κάνει τη δουλειά Του, να Του δώσουμε την άδεια εν λευκώ να κάνει Αυτός ό,τι θέλει. Να Του εμπιστευτούμε τα μικρά και τα μεγάλα. Να μπούμε στον χώρο της ελευθερίας των τέκνων του Θεού.

του π. Βαρνάβα Γιάγκου

Πηγή: imverias.blogspot.gr